

ΚΩΣΤΑΣ ΝΤΙΝΟΣ

ΑΝΟΗΤΑ
ρομαντικός

FYLATOS PUBLISHING

Copyright για την ελληνική έκδοση
Κώστας Ντίνος
© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing, Θεσσαλονίκη 2023

Συγγραφέας: ΚΩΣΤΑΣ ΝΤΙΝΟΣ

Επιμέλεια: © Fylatos Publishing
Γραφιστική επιμέλεια: Χρύσα Γκανούδη © Fylatos Publishing

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση τμήματος του παρόντος έργου για λόγους σχολιασμού ή κριτικής. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση περιορισμένων τμημάτων για επιστημονικούς λόγους, με υποχρεωτική αναγραφή του τίτλου του έργου, του συγγραφέα, του εκδότη, της σελίδας που αναδημοσιεύεται και της ημερομηνίας έκδοσης. Απαγορεύεται οποιαδήποτε διασκευή, μετάφραση και εκμετάλλευση, χωρίς αναφορά στους συντελεστές του βιβλίου και γραπτή άδεια του εκδότη και του συγγραφέα σύμφωνα με τον νόμο.

© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing
e-mail: contact@fylatos.com
web: www.fylatos.com

ISBN: 978-960-658-186-1

ΚΩΣΤΑΣ ΝΤΙΝΟΣ

ΑΝΟΗΤΑ
ρομαντικός

Εκδόσεις Φυλάτος
Fylatos Publishing
MMXXIII

Εισαγωγή

Κάθε ιστορία που αρχίζει σαν παραμύθι τελειώνει ακριβώς με τον ίδιο τρόπο. Κι αν αυτό μοιάζει ονειρικό όταν είσαι παιδί, μεγαλώνοντας είναι ένα σενάριο που τρέμεις. Στη γλώσσα των ενηλίκων το παραμύθι δεν έχει ούτε την ίδια έννοια ούτε τα ίδια χρώματα. Βλέπεις, είναι ορισμένο να σε ζει σε μια φανταστική κατάσταση όπου όλα είναι τέλεια, η ευτυχία απλώνεται σαν σεντόνι και σκεπάζει κάθε χιλιοστό της επιθυμίας σου, φροντίζοντας να παίρνεις πάντα αυτό που θέλεις. Ως παιδί, αυτό το λατρεύεις γιατί ζεις μέσα σ' ένα όνειρο. Ως ενήλικας, το τρέμεις γιατί ξέρεις ότι αν σε σκεπάσει αυτό το όνειρο, θα σε σκεπάσει και το ψέμα μέσα στο οποίο στο πούλησαν και όταν τελικά ξυπνήσεις και λείπει το περιτύλιγμα θα δεις ότι σε περιμένει ένας ακόμα εφιάλτης.

Έτσι είναι οι άνθρωποι. Αγαπούν να σκοτώνουν τα όνειρα των άλλων. Δεν αρκούνται στα δικά τους, γίνονται άπληστοι στον πόνο. Ξεχνούν τι πάει να πει χαμόγελο, εκτός βέβαια αν εξυπηρετεί κάποιον σκοπό. Τότε το φορούν και το χρησιμοποιούν για να πάρουν αυτό που θέλουν. Όχι όλοι όμως. Υπάρχουν εκεί έξω μερικοί που είναι ικανοί να ταραξουν τα νερά της υποκρισίας, να βάλουν φωτιά στους φόβους και να γεννήσουν όνειρα. Να ρίξουν ένα βλέμμα γεμάτο φως και να δώσουν κουράγιο και ελπίδα. Υπάρχουν εκεί έξω άνθρωποι -λίγοι, μετρημένοι στα δάκτυλα- ικανοί να αγαπήσουν και ν' αγαπηθούν. Κι αυτοί είναι που κάνουν πάντα τη μεγαλύτερη ζημιά. Γιατί δεν αφήνουν την ελπίδα να σβήσει, γιατί σε κάνουν να επιμένεις στον πόνο του ονείρου ξανά και ξανά μέχρι να τους συναντήσεις. Αλλά είναι μόνο αυτοί που κάνουν τη ζωή να αξίζει, να έχει νόημα. Είναι αυτοί που κάνουν το παραμύθι να ταιριάζει και σε μικρούς και σε μεγάλους. Είναι αυτοί που αν τυχόν και τους βρεις στο διάβα σου, δεν πρέπει με τίποτα να τους αφήσεις να φύγουν...

Κάθε νέα αγία φτιάχεται
και είναι νέο προσώπι.

Η αρχή

‘Ό,τι κι αν σ’ έχουν κάνει να πιστέψεις, να θυμάσαι ότι καμία μέρα δεν είναι ίδια με την προηγούμενη. Μπορεί πολλές φορές να είναι πανομοιότυπες, σε τέτοιο βαθμό που να φαντάζει αδύνατον να τις ξεχωρίσεις, αρκεί όμως μια μικρή, θεωρητικά ασήμαντη, λεπτομέρεια για να τις κάνει εντελώς διαφορετικές.

‘Όπως εκείνο το βράδυ που την πρωτοείδα. Ποτέ μου δεν περίμενα ότι η ρουτίνα μιας μέρας θα συγκρουστεί με τα μάτια της και θα διαλυθεί σε άπειρα κομμάτια. Κι έτσι από τα συντρίμια της κάτι νέο θα δημιουργηθεί. Κάτι τόσο έντονο, τόσο δυνατό που είναι αδύνατον να ελεγχθεί, αλλά απόλυτα ικανό να ελέγξει. Μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου τίποτα δεν έμελλε να είναι πια ίδιο. ‘Όλα θα έπαιρναν μια νέα τροπή, θα έβρισκαν μια νέα μοίρα, μέσα σε μια μόνο στιγμή...

‘Ηταν μια Πέμπτη. Μια απίστευτα εξαντλητική μέρα τελειώνε έχοντας ρουφήξει όλη μου την ενέργεια και ό,τι είχε απομείνει από διάθεση. ‘Ηταν στην πραγματικότητα ακόμα μια ημέρα γεμάτη δουλειά, τρέξιμο και άγχος. Η μόνη διέξοδος ηρεμίας ήταν το καθιερωμένο βραδινό ποτό με τα παιδιά. Δύο κουβέντες με φίλους και λίγο αλκοόλ είναι η καλύτερη ψυχοθεραπεία και σχεδόν πάντα μοιάζουν ικανά να παραμερίσουν όλα τα προβλήματα, χαρίζοντας λίγες στιγμές ξεγνοιασιάς. ‘Όμως πλέον, ακόμα κι αυτή η έξοδος μοιάζει με πολυτέλεια που η κούραση δε μου επιτρέπει να έχω. Το σπίτι και το κρεβάτι με καλούν και το κορμί παρακαλεί για λίγες ώρες ξεκούρασης, ζητώντας απεγνωσμένα μια ανάσα πριν μπει ξανά στην ίδια εξοντωτική ρουτίνα.

Η απόφαση να το ακυρώσω μοιάζει τόσο δელεαστική, αλλά αν χαθεί κι αυτό, τι άλλο θα μένει να μου θυμίζει πώς είναι και λιγάκι το να ζεις; Εξάλλου είχα δώσει τον λόγο μου πως θα είμαι εκεί κι ας με έτρωγε, βαθιά μέσα μου, η σκέψη ότι ακόμα κι αυτό το ποτό έχει γίνει μέρος μιας περιττής συνήθειας που ήρθε ο καιρός να κοπεί. Κουρασμένες σκέψεις.

Δεν άργησα να φτάσω στο μαγαζί και να βρω τα παιδιά που από ώρα είχαν καθίσει και με περίμεναν. Λίγο το αλκοόλ, λίγο η μουσική και η χαλαρή συζήτηση, ήταν αρκετά για να πάρουν από πάνω μου όλη την ένταση της ημέρας και να ξερκίσουν τις όποιες αρνητικές σκέψεις. Τα πρώτα γέλια δεν άργησαν να έρθουν, ούτε βέβαια και τα πρώτα πειράγματα. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα πόσο ανόητα σκεφτόμουν όταν έβαζα το κρεβάτι μου πάνω από την παρέα. Μια, δύο ώρες ύπνου δε θα μπορούσαν ποτέ να αναπληρώσουν την ψυχική ξεκούραση που απολάμβανα εκείνη τη στιγμή. Αλλά όπως έμελλε να αποδειχθεί, δε θα μπορούσαν να αναπληρώσουν πολλά περισσότερα.

Κάπου ανάμεσα στα αστεία και τα γέλια, συναντήθηκαν τα μάτια μας. Ξαφνικά ένιωσα ότι βρισκόμουν μέσα σε ταινία. Δες και γυρνούσα μία από εκείνες τις σκηνές που όλοι μιλούν στον πρωταγωνιστή, αλλά οι φωνές τους δε φτάνουν ποτέ στα αυτιά του. Γίνονται ένα βουητό και κάθε λέξη χάνεται μέσα στις εικόνες που πλάθει το μυαλό του. Αυτό ακριβώς μου συνέβη. Έμενα να σε κοιτώ, ανίκανος να πάρω το βλέμμα μου από πάνω σου, ανίκανος να ακούσω οτιδήποτε γύρω μου, χαμένος μέσα σε άναρχες σκέψεις που φώναζαν τη μοναδικότητά σου. Δεν ήταν απλά η ομορφιά σου, ήταν κάτι πιο βαθύ που δεν μπορώ να το χωρέσω εύκολα σε λέξεις. Η αύρα σου, η κίνησή σου, η χάρη σου, το άκρως αινιγματικό και θλιμμένο χαμόγελό σου. Ναι, αυτό ήταν πάνω από όλα τα άλλα: το χαμόγελό σου! Αυτό ήταν που έκανε τα πάντα τριγύρω να σβήνουν και σαν μαγνήτης τραβούσε όλη μου την προσοχή. Αυτό ήταν που τα έκανε όλα να μοιάζουν διαφορετικά, πιο γεμάτα, πιο ολοκληρωμένα και συνάμα αβέβαια. Έκανε εμένα να νιώθω πιο ζωντανός, μου άνοιγε τις πόρτες και με καλούσε να μπω σε έναν νέο κόσμο, τον δικό σου.

Πόσο ανόητες είναι αυτές οι σκέψεις. Πόσο παράξενα ακούγονται όλα αυτά. Μέχρι πριν μερικά λεπτά αν τολμούσε κάποιος να τα ξεστομίσει τότε στα σίγουρα εγώ ο ίδιος πρώτος θα τον κορόιδευα. Αλλά φτάνει μια στιγμή για να αλλάξουν όλα. Δε νιώθω το ίδιο, δεν ανασαίνω το ίδιο. Κάτι έχει συμβεί μέσα μου, γύρω μου, πάνω μου. Η καρδιά μου χτυπάει πιο δυνατά, η ακοή

μου έχει γίνει εξαιρετικά επιλεκτική, τα μάτια μου έχουν βρει την Ιθάκη τους και αρνούνται να αλλάξουν προορισμό. Αν πίστευα σε αυτά, θα έλεγα ότι μου έχεις κάνει μάγια. Και ίσως αυτή να είναι και η αλήθεια, μόνο που η λέξη που ψάχνουμε κρύβει άλλου είδους μαγεία. Νομίζω ότι ξέρω τι μου συμβαίνει, αλλά φοβάμαι να το παραδεχθώ. Δεν τόλμησα ποτέ να πιστέψω ότι η ύπαρξή του είναι αληθινή, πάντα το περιφρονούσα και τώρα έχω πέσει θύμα της ύβρεώς μου.

Το πιο περίεργο απ' όλα είναι ότι δεν μπορώ να σκεφτώ λογικά. Για την ακρίβεια δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτα άλλο πέρα από εσένα και μόλις που σε αντίκρισα για πρώτη φορά. Δεν ξέρω ποια είσαι, δεν ξέρω καν το όνομά σου. Και όμως έχεις τραβήξει κιόλας όλη μου την προσοχή. Δεν είναι δυνατόν να μου συμβαίνει αυτό. Θα έλεγα ότι με πείραξε το ποτό, αλλά δεν πρόφτασα να πιω παρά μόνο μερικές γουλιές. Κάτι άλλο είναι που με μέθυσε. Δεν έχω πλέον επιλογές. Μόνο ένα πράγμα μου μένει να κάνω: να μάθω ποια είσαι...

Ἰσο τιπος εἶσαι ἐσὶν καὶ ψα ἀγίδαομ.

Θάρρος

Έχεις νιώσει ποτέ τον φόβο της απώλειας; Να τρέμεις ότι θα χάσεις κάποιον χωρίς καν να τον ξέρεις; Κι αυτός ο κάποιος, ή μάλλον αυτή η κάποια, να στέκεται εκεί απέναντί σου, ξένη αλλά συνάμα τόσο γνώριμη. Σαν να έχετε περάσει μαζί δέκα ζωές και για κάθε μία να φουντώνει πióτερο η ανάγκη να γίνετε πάλι ένα. Κι εσύ να καταριέσαι τα χρόνια που χαράμισες μακριά της. Έχεις νιώσει ποτέ αυτή την τρέλα; Αυτόν τον πανικό; Αυτή την ολοκλήρωση; Έχεις νιώσει ποτέ τον έρωτα;

Εγώ τον ένιωσα όταν την είδα. Ήξερα ότι ήμουν στο σωστό μέρος τη σωστή στιγμή. Αυτό που δεν ήξερα ήταν το όνομά της. Και έπρεπε να το μάθω! Έπρεπε να μάθω τα πάντα για εκείνη! Χρειαζόμουν όλο το θάρρος που είχα, αλλά και πάλι δε μου έφτανε. Τρέμαν τα πόδια μου στη σκέψη να την πλησιάσω. Φοβόμουν, φοβόμουν το ενδεχόμενο της απόρριψης. Τι επιλογές είχα όμως; Όσα ένιωθα ήταν πάνω από εμένα. Έμοιαζε σχεδόν αδύνατο να ελέγξω το κορμί μου, τις σκέψεις μου, την καρδιά μου. Ήμουν εγώ, αλλά δεν ήμουν.

Εύκολα τα λόγια. Εύκολα λες πόσο ικανός είσαι για μεγάλα πράγματα. Αλλά δες με, για κάτι φαινομενικά ασήμαντο, μοιάζω τόσο δειλός. Τώρα ήρθε η ώρα να αποδείξω ότι είμαι πιο δυνατός από τους φόβους μου. Τώρα πρέπει να αρπάξω αυτή τη μοναδική ευκαιρία που μου δόθηκε, πριν γίνει κάτι και χαθεί. Πώς θα μπορούσα να ζήσω με τον εαυτό μου ύστερα; Πώς θα με κοιτούσα στον καθρέφτη αν έκανα πίσω μπροστά σε μια τόσο κομβική στιγμή; Πώς θα μπορούσα όμως και να κρυφτώ από τους φίλους μου; Όχι ότι προσπάθησα, αλλά και να το έκανα θα ήταν μάταιος κόπος. Δε με είχαν ξαναδεί έτσι, χαμένο και ανόητο. Κανείς δε με είχε δει. Η δική τους παρακίνηση να πάω να της μιλήσω ήταν ακόμα ένα κομμάτι στο παζλ που πάλευα από ώρα να συμπληρώσω για να κάνω το αυτονόητο.

Και πάλι όμως η απόφαση δεν ήταν εύκολη. Η καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά! Το μυαλό μου έπαιζε όλα τα σενάρια

και εκείνο της απόρριψης έμενε εμμονικά να ουρλιάζει μέσα στα αυτιά μου, προσπαθώντας να με αποτρέψει. Μάταια όμως. Ζούσα κάτι πολύ ανώτερο. Δε μου άφηνε περιθώριο για λάθος απόφαση, μου έδειχνε μόνο έναν δρόμο, τον δρόμο της καρδιάς. Με όπλισε με δύναμη, μου έδωσε τις λέξεις και τελικά με έστειλε εκεί που η μοίρα πρόσταζε να είμαι, δίπλα της! Μια ανάσα από το χαμόγελό της. Μια ανάσα ζωής!

Εγγραφή

Τίποτα δεν είναι τόσο απλό και δύσκολο την ίδια ακριβώς στιγμή όσο εσύ. Στέκομαι ακριβώς μπροστά σου, ένας άγνωστος ανάμεσα σε πολλούς άλλους. Γυρεύω το όνομά σου μέσα σε μπερδεμένα λόγια που φλερτάρουν το όριο της συνοχής και πεισμώνω με την αδυναμία μου αυτή. Θα έλεγε κανείς ότι πάει καιρός από την τελευταία φορά που μίλησα σε γυναίκα, τόσο καιρός που σχεδόν έχω ξεχάσει πως γίνεται.

Το μόνο που δε με έχει προδώσει είναι το αμήχανο χαμόγελο και τα μάτια μου που μιλάνε πολύ καλύτερα από τις λέξεις. Κι ευτυχώς για εμένα, εκεί ακριβώς έχεις στρέψει όλη σου την προσοχή. Δεν είμαι σίγουρος αν άκουσες κάτι από όσα είπα. Με κοιτάς όμως μέσα στα μάτια και είναι λες και καταλαβαίνεις ότι δεν είμαι απλά ένας μέσα στους πολλούς, που ψάχνει από εσένα ένα βράδυ, αλλά ένας μέσα στους λίγους που ψάχνει μια καρδιά! Κι αυτό μου δίνει δύναμη και κουράγιο να βρω καλύτερες λέξεις, να κάνω καλύτερες προτάσεις, να μάθω περισσότερα για εσένα.

Τίποτα δεν είναι τόσο μικρό και τόσο μεγάλο το ίδιο ακριβώς δευτερόλεπτο, όσο αυτή η στιγμή που έχω τώρα μαζί σου. Για πολλούς ασήμαντη, για εμένα τα πάντα. Βλέπεις, ξεκίνησα για μια καρδιά, ζήτησα ένα όνομα και τελικά βρήκα το νόημα της ύπαρξής μου. Μεγάλες κουβέντες, αλλά δε θα μπορούσε να ήταν αλλιώς, όλα όσα καίνε μέσα μου είναι μεγάλα. Έχω γίνει έρμαιο της καρδιάς μου, η οποία γεννάει ανεξέλεγκτα και χωρίς καμία απολύτως λογική συναισθήματα και σκέψεις τόσο ξένα σ' εμένα.

Δε χορταίνω να σ' ακούω, να μαθαίνω για σένα! Είναι λες και δεν υπάρχει κανένας τριγύρω μας. Μονάχα εμείς οι δυο και μια σπίθα που είναι έτοιμη να βάλει φωτιά και να μας κάψει ζωντανούς. Κάναμε τις ώρες να μοιάζουν με λεπτά και χαθήκαμε μέσα σε λέξεις και ματιές. Κάναμε ένα ολόκληρο βράδυ να τρέ-

ξει σε ξέφρενοϋ ρυθμοϋ και έτσι ξαφνικά μαϋ βρήκε το πρωί, πριν καν καταλάβομε τι έχει συμβεί.

Κι αφού η νύχτα έφυγε και άφησε το πρωί να πάρει τη θέση της, ήρθε και η ώρα που πρέπει να χωρίσομε. Μέσα σ' αυτή τη συνειδητοποίηση ένιωσα ξαφνικά ένα κενό να με καταπίνει. Ήταν ο φόβοϋ ότι δε θα υπάρξει συνέχεια. Η αγωνία ότι ίσωϋ και να μη θεϋ να υπάρξει. Ήταν όμωϋ κι εκείνο το βλέμμα που μου έριξεϋ, εκείνη η φλόγα μέσα στα μάτια σου, ήταν εκείνη η αμήχανη αγκαλιά που με πήρεϋ που διέλυσε κάθε φόβο, κάθε αμφιβολία που με σκέπαζε. Χάραξαν ένα χαμόγελο στα χείλη μου και μου χάρισαν το μεγαλύτερο δώρο που μπορούσα να έχω

Δεν μπορώ να περιγράψω τι συνέβη μέσα μου. Δεν ξέρω αν κάποιοϋ, κάπου, κατάφερε να βρει λόγια που μποροϋν να το κάνουν. Δεν ξέρω αν υπάρχει κάποια γλώσσα με λέξειϋ τόσο ικανέϋ. Οπότε θα προσπαθήσω να το κάνω εγώ με τις φτωχέϋ που έχω. Ήσουν για εμένα μια άγνωστη που έγινε η απόλυτη προτεραιότητα μέσα σ' ένα βράδυ. Ήσουν αυτό που δεν πίστευα ότι υπάρχει. Ήσουν η υπερβολή που άκουγα ότι κυκλοφορεί εκεί έξω και χλεύαζα τουϋ ανόητα ρομαντικοϋ που δόξαζαν την ύπαρξή της. Ήσουν αυτό που λένε «έρωταϋ» και ήμοϋν αυτοϋ που λένε ότι «την πάτησε». Τώρα μένω καρτερικά να μετρώ τις ώρεϋ και τα λεπτά μέχρι την επόμενη φορά που θα σε ξαναδώ. Και θα σε ξαναδώ...

Από όλα τα χρώματα,
τα χάρτα σου είναι το αγαπημένο μου...

Deus omnia in seo pms

omni epipofius son.

«Ο γρόνος που δεν είδες
in ο γρόνος που δε βρύνυες;»